

موارد ایمنی در حفر چال

- هدف‌های رفتاری: در پایان این فصل هنرجو باید بتواند:
- ۱- به نکات ایمنی در حفر چال کاملاً مسلط باشد.
 - ۲- نحوه جلوگیری از انتشار گرد و غبار را بیاموزد.

ایمنی در حفر چال

به‌طور کلی جهت انجام کارهای حفاری، در درجه اول حفظ سلامت و بالا بودن ضریب اطمینان مطرح می‌گردد از این رو به ارائه برخی از نکات مهم ایمنی که باید در هنگام حفاری به آن توجه داشته باشیم می‌پردازیم.

۱-۳- برخی نکته‌های ایمنی در حفر چال

در حفر چال با ابزارهایی از قبیل کمپرسور، لوله و شیلنگ انتقال هوای فشرده، پرفوراتور (چکش) و انواع ماشین‌های چالزنی سر و کار داریم که هر یک نکته‌های ایمنی خاص خود را دارند. اما دو نکته مهم ایمنی را که از مسائل روزمره چالزنی است، در این جا شرح می‌دهیم:

۱- چالزنی در «ته چال» (Bootleg) اکیداً ممنوع است. وقتی که چال یا یک دسته چال در سینه کار زیرزمینی یا روباز منفجر می‌شود، ممکن است که معادل تمام طول چال، سنگ شکسته نشود و بخشی از انتهای چال در سینه کار باقی بماند. این امر به‌ویژه در حفر تونل‌ها، پیوسته، پیش می‌آید. آن قسمت از چال را که سالم باقی‌مانده یا سنگ‌های اطراف آن شکسته نشده‌اند، «ته چال» می‌نامند (شکل ۱-۳).

از سوی دیگر در آغاز حفر چال، نفوذ سرمرته در سنگ قدری دشوار است؛ زیرا به دلیل

لرزش‌ها و تکان‌های شدید، سرمته پیوسته روی سنگ جابجا می‌شود و مقداری تلاش لازم است تا سرمته در یک نقطه قرار گیرد و در سنگ نفوذ کند. به عبارت دیگر، سرمته در سنگ بند شود. البته بعد از نفوذ کردن سرمته در سنگ حفر چال به آسانی ادامه می‌یابد. لیکن ته چال برای شروع حفر چال، مشکلات بالا را ندارد و حفر چال از ابتدا به آسانی میسر می‌شود، لذا ممکن است کوهبر (کارگر حفاری) برای راحتی کار، چالزنی را از داخل ته چال‌ها شروع کند. بسیاری از اوقات پیش آمده که مقداری از ماده منفجره در ته چال باقی مانده و به محض برخورد سرمته به آن منفجر شده و موجب تلفات و خسارات مالی و جانی شده است. بنابراین همواره اکیداً توصیه می‌کنیم که از حفر چال در ته چال خودداری شود.

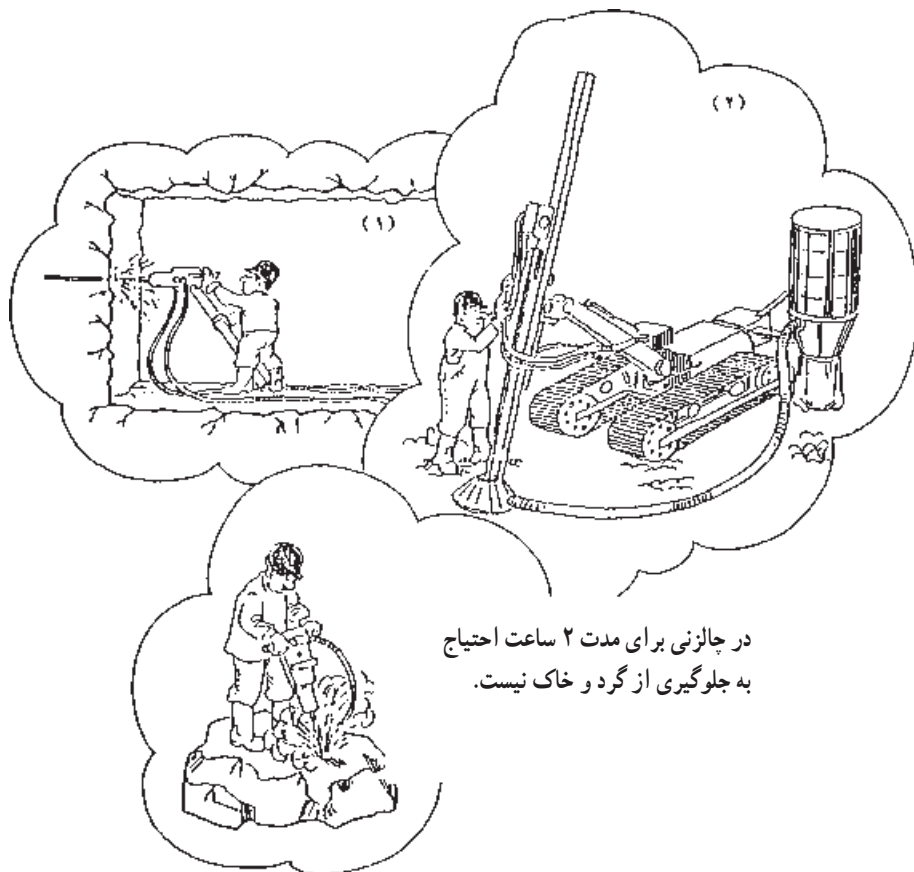

شکل ۱-۳- حفر چال در ته چال اکیداً ممنوع است.

۲- جلوگیری از پراکنده شدن گرد و خاک لازم است. هنگام حفر چال مقدار زیادی گرد و خاک تولید می‌شود که آن هم جزئی از خرده‌ریزه‌های حفاری است و به وسیله هوای فشرده به بیرون از چال رانده می‌شود و در هوا پخش می‌گردد، گرد و خاک هوای محیط را ناسالم می‌کند و هوای آلوده به گرد و خاک برای موجودات زنده از جمله انسان زیان‌آور است و برای گیاهان مشکلاتی ایجاد می‌کند،

کمپرسور معدن را زودتر از موعد مقرر مستهلک می‌کند. در معدن‌های زیرزمینی اثر گردو خاک به مراتب بیش از معدن‌های روباز است؛ زیرا امکان دور شدن آن‌ها از سینه کار کم است. برای جلوگیری از پراکنده شدن گردو خاک در هنگام چالزنی لازم است:

- الف: خرده ریزه‌های حفاری با آب تحت فشار از چال خارج شوند (شکل ۲-۳).
 ب: دستگاه چالزنی مجهز به گردگیر باشد (شکل ۲-۳).

در چالزنی برای مدت ۲ ساعت احتیاج به جلوگیری از گرد و خاک نیست.

شکل ۲-۳- جلوگیری از ایجاد گرد و خاک به وسیله تزریق آب در چال (۱) و مجهز کردن دستگاه چالزنی به گردگیر (۲)

خودآزمایی

- ۱- دو نکته مهم ایمنی را که از مسایل روزمره چالزنی است، شرح دهید.
- ۲- راهکارهای جلوگیری از پراکنده شدن گردو خاک در هنگام چالزنی را شرح دهید. آیا راه دیگری را می‌شناسید؟

بخش دوم

مواد منفجره

آشنایی با مواد منفجره

هدف‌های رفتاری: در پایان این فصل هنرجو باید بتواند:

- ۱- انفجار را تعریف نماید.
- ۲- مواد منفجره را تعریف نماید.
- ۳- انواع مواد منفجره را شناسایی نماید.
- ۴- خواص مواد منفجره را بیان نماید.
- ۵- با رعایت ایمنی مواد را جابجا نماید.

۱-۴- ماهیت انفجار^۱

سوختن سریع مواد منفجره را که به آزاد شدن مقدار زیادی گاز و حرارت منجر می‌شود، انفجار می‌نامند. گازهای حاصل از انفجار به محیط اطراف خود فشار وارد می‌کنند و موجب شکسته شدن و خرد شدن آن می‌شوند. به همین دلیل مادهٔ منفجره را داخل چال حبس می‌کنند. پس از انفجار، مقدار زیادی گاز تولید می‌شود که حجم آن تقریباً هزار برابر حجم ماده منفجره است. این گازها چون جایی برای فرار ندارند، به دیوارهٔ چال فشار وارد می‌کنند و سنگ را می‌شکنند. برای درک بهتر مفاهیم انفجار و مادهٔ منفجره به شرح زیر توجه کنید.

سوختن یعنی ترکیب یک ماده سوختنی با اکسیژن و این عمل با آزاد شدن حرارت همراه است. در فعل و انفعال سوختن، عوامل متعددی مثل درجه حرارت، مقدار حرارت، نوع گازها و... مطرح هستند. در این جا در نظر داریم یکی از این عوامل را که سرعت سوختن است، مورد بررسی قرار دهیم.

به طور کلی هر ماده سوختنی با سرعت معینی می‌سوزد. سرعت سوختن یک ساقه کلفت درخت از سرعت سوختن شاخه باریک آن کمتر است اما مقوای خشک سریع‌تر از آن دو می‌سوزد و کاغذ هرچه نازک‌تر باشد تندتر خواهد سوخت.

۲-۴- تعریف ماده منفجره^۱

ماده منفجره ترکیبی شیمیایی یا مخلوطی مکانیکی است که در اثر جرقه، ضربه و حرارت یا شعله در زمان بسیار کوتاهی سوخته و مقدار بسیار زیادی گاز و حرارت تولید می‌کند.

۳-۴- تقسیم‌بندی مواد منفجره

مواد منفجره را از نظرهای مختلف طبقه‌بندی می‌کنند که به شرح هر کدام می‌پردازیم:

۱-۳-۴- تقسیم‌بندی بر مبنای ماهیت انفجار: در این تقسیم‌بندی مواد ناریه با ماهیت

فیزیکی و شیمیایی به دو دسته تقسیم می‌شوند:

الف - مواد ناریه با ماهیت فیزیکی: این مواد در اثر انفجار، ترکیب شیمیایی آن‌ها تغییر

نکرده و فقط مشخصات فیزیکی شان تغییر می‌کند از جمله این مواد می‌توان هوای فشرده و گاز کربنیک مایع را نام برد.

ب - مواد ناریه با ماهیت شیمیایی: در این دسته از مواد منفجره، - که معمولی‌ترین گروه

این مواد هستند - انفجار به علت واکنش‌های شیمیایی بین عناصر مختلف موجود در جسم انجام می‌گیرد و بنابراین پس از انفجار، مشخصات شیمیایی آن‌ها نیز تغییر می‌کند. تمام مواد منفجره معمولی مثل دینامیت‌ها جزء این گروه می‌باشند.

۲-۳-۴- تقسیم‌بندی بر مبنای نحوه انفجار: در این تقسیم‌بندی، مواد منفجره به دو گروه

کند و شدید تقسیم می‌شوند:

الف - مواد ناریه کند^۲: حجم گازهایی که در اثر انفجار این گونه مواد تولید می‌شود چندان

زیاد نیست و بدین ترتیب فشار ناشی از آن‌ها نیز زیاد نمی‌باشد سرعت انفجار این مواد نیز زیاد نیست و تحت تأثیر شعله شروع به انفجار می‌کنند از جمله این مواد می‌توان باروت را نام برد.

ب - مواد ناریه تند: این مواد در اثر تماس با شعله یا در نتیجه ضربه شدید منفجر می‌شود

و حجم گازهایی تولید شده به وسیله آن‌ها زیاد است سرعت انفجار آن‌ها نیز زیاد و معمولاً در حدود چند هزار متر در ثانیه است. از جمله این مواد می‌توان انواع دینامیت‌ها و نیز فتیله انفجاری را نام برد.

۳-۳-۴- تقسیم‌بندی بر مبنای شرایط کاربرد: بر مبنای شرایط ایمنی و محل کاربرد،

مواد ناریه را به سه دسته زیر تقسیم می‌کنند:

الف - دسته اول شامل مواد ناریه‌ای است که استعمال آن‌ها تنها در کارهای سطحی مجاز

است. معمولاً این گونه مواد در کاغذهای سفیدرنگ بسته‌بندی می‌شوند.

۱-Explosive

۲-Low

ب - دسته دوم شامل آن دسته از مواد ناریه است که از آن‌ها می‌توان در معادن روباز و معادن زیرزمینی فاقد گازهای آتش‌زا و گرد زغال استفاده کرد. رنگ کاغذ لفاف این دسته از مواد معمولاً قرمز است.

ج - دسته سوم شامل مواد ناریه‌ای است که استعمال آن‌ها در معادن زیرزمینی دارای گاز و گرد زغال نیز مجاز است. این دسته خود به دو گروه تقسیم می‌شوند گروه اول مواد ناریه‌ای است که می‌توان از آن‌ها هم در تونل‌هایی که داخل زغال حفر می‌شود و هم در تونل‌های سنگی حوالی لایه‌های زغالی استفاده کرد که کاغذ آن‌ها زرد رنگ است. از گروه دوم این دسته تنها می‌توان در تونل‌های سنگی معادن زغالی استفاده کرد و رنگ کاغذ آن‌ها آبی است.

۴-۴- عناصر اصلی تشکیل دهنده مواد منفجره

عناصر اصلی تشکیل دهنده مواد منفجره هیدروژن، ازت کربن و اکسیژن است. برای تأمین این عناصر، یک یا چند جسم قابل انفجار را با مواد اکسیژن ترکیب کرده و با توجه به نوع ماده منفجره، مواد فرعی دیگر نیز به آن اضافه می‌کنند.

در جدول ۱-۴ اجسام اصلی تشکیل دهنده مواد منفجره مختلف درج شده است. اینک به شرح مواد ناریه مختلف می‌پردازیم.

۴-۵- خواص مواد منفجره

برای هر ماده منفجره خواصی منظور شده که برای کار با آن باید مورد توجه قرار گیرند. دانستن این خواص تنها برای آتشکاری نیست بلکه حمل و نقل و انبارداری نیز براساس این خواص صورت می‌گیرد. خواص عمده‌ای که در این جا شرح داده خواهند شد، به شرح زیر است:

سرعت انفجار، وزن مخصوص، اثر رطوبت، حساسیت و سمیت.

۴-۵-۱- سرعت انفجار^۱: سرعت انفجار همان سرعت سوختن ماده منفجره است. هرچه سرعت انفجار بیشتر باشد، تأثیر ماده منفجره برای شکستن سنگ نیز بیشتر خواهد بود؛ بنابراین، قدرت خردکنندگی ماده منفجره بیشتر خواهد شد. پس بهتر است اگر با سنگ مقاوم و محکمی سر و کار داریم، ماده منفجره‌ای را به کار ببریم که سرعت انفجار آن زیاد باشد و برای سنگ‌های کم مقاومت بهتر است ماده منفجره‌ای به کار رود که سرعت انفجار آن کم است. همچنین اگر بخواهیم سنگ خیلی خرد نشود، بهتر است ماده منفجره‌ای مصرف شود که سرعت انفجار آن کم باشد؛ مثلاً برای معدن

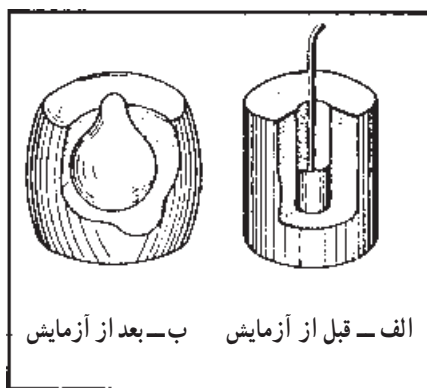
جسم	فرمول شیمیایی	نوع جسم	مشخصات جسم
نیترو گلیسرین	$C_3H_5(NO_3)_3$	ماده اصلی	مایع - به شدت قابل انفجار
تی.ان.تی (تری نیتروتولوئن)	$CH_3C_6H_2(NO_3)_3$	ماده اصلی	بودری - به شدت قابل انفجار
ایتین گلیکل	$C_2H_4(NO_3)_2$	ماده اصلی	مایع - قابل انفجار - تقریباً فرار - یخ نمی زند.
نیترو سلولز	$[C_6H_7(NO_3)_3O_2]_x$	ماده اصلی	جامد - قابل اشتعال - به حالت جامد - قابل انفجار
مواد ازت دار آلی	—————	ماده اصلی ضد یخ	بعضی انواع جامد و عده ای دیگر مایع - بعضی انواع قابل انفجار
نیترات آمونیوم	NH_4NO_3	مواد اصلی و اکسیژنزا	جامد - به شدت محلول در آب
کلرات پتاسیم	$KClO_3$	مواد اصلی و اکسیژنزا	محلول در آب - مخلوط آن با مواد قابل احتراق به شدت قابل انفجار است
پر کلرات پتاسیم	$KClO_4$	مواد اصلی و اکسیژنزا	به سختی محلول در آب - مخلوط آن با مواد قابل احتراق به شدت قابل انفجار است.
اکسیژن مایع	O_2	فرار	مواد کربن دار در تماس با آن به شدت قابل اشتعال می شوند.
نیترات سدیم	$NaNO_3$	اکسیژنزا	محلول در آب - به تنهایی قابل انفجار نیست - جاذب آب
نیترات پتاسیم	KNO_3	اکسیژنزا	محلول در آب - به تنهایی قابل انفجار نیست - غیر جاذب
مغز چوب	—————	جاذب و قابل احتراق	بهترین ماده جاذب قابل احتراق
نفت	$(CH_2)_x$	کاهش دهنده	
چاک	$CaCO_3$	ضد اسید	
اکسید روی	ZnO	ضد اسید	
کی سلگور (نوعی خاک دیاتومه دار)	SiO_2	جاذب	فقط به عنوان عامل جذب کننده به کار می رود.

سنگ آهن چغارت باید از مواد منفجره‌ای قوی مثل دینامیت ژلاتینی استفاده کرد و برای معادنی که باید به صورت قطعات بزرگ استخراج شوند، باید مواد منفجره کُند سوز یا کم سرعت، مثل باروت، به کار برد.

۲-۵-۴- قدرت انفجار: قدرت انفجار مواد ناریه عبارت از انرژی تولید شده به ازای واحد وزن آن، در تحت شرایط خاص است.

قدرت انفجار به مشخصاتی نظیر نوع گازهای حاصله از انفجار، سرعت انفجار و درجه حرارت حاصله بستگی دارد.

برای مقایسه قدرت انفجار مواد ناریه مختلف، آن‌ها را در یک بمب سربی مطابق شکل ۱-۴ آزمایش می‌کنند. قطر و ارتفاع بمب ۲۰۰ میلی‌متر است و در داخل آن سوراخی به قطر ۲۵ میلی‌متر و به عمق ۱۲۵ میلی‌متر احداث می‌کنند. سپس ۱۰ گرم از ماده منفجره موردنظر را در داخل این سوراخ قرار می‌دهند و بعد از بستن سوراخ به وسیله ماسه ریز، آنرا آتش می‌کنند. افزایش حجم حفره حاصله برحسب سانتیمتر مکعب، نماینده قدرت انفجار ماده خواهد بود. (برای تعیین این افزایش حجم، حفره بمب را پس از آزمایش پر از آب می‌کنند و با اندازه‌گیری حجم آب، حجم جدید آنرا تعیین و با کم کردن حجم اولیه، قدرت انفجار ماده ناریه را به دست می‌آورند).

شکل ۱-۴- آزمایش قدرت انفجار مواد منفجره

۳-۵-۴- قدرت خردکنندگی: مواد منفجره علاوه بر نیروی فشاری، دارای قدرت خردکنندگی نیز می‌باشند. مثلاً اگر یک فشنگ دینامیت را به کنار ریل ببندند و آن را منفجر کنند، با این که گازهای حاصله بدون انجام کاری پراکنده می‌شوند ولی خاصیت خردکنندگی دینامیت، باعث قطع ریل در آن نقطه خواهد شد.

برای تعیین قدرت خردکنندگی مواد ناریه، آن‌ها را تحت آزمایش خردکنندگی قرار می‌دهند. خاصیت خردکنندگی مواد منفجره به سرعت انفجار و وزن مخصوص ماده بستگی دارد و میزان آن با افزایش وزن مخصوص افزایش می‌یابد و به همین جهت، در مواردی که بخواهند خاصیت خردکنندگی آن را کاهش دهند، با مخلوط کردن آن با اجسام سبک، وزن مخصوص آن را کم می‌کنند.

۴-۵-۴- میزان گاز تولید شده: یکی از خواص مهم مواد ناریه، حجم گازهای حاصله از آن است، زیرا هرچه قدر حجم گاز تولید شده به ازاء واحد وزن ماده منفجره زیادتر باشد، فشار وارده به دیوارهای چال نیز زیادتر خواهد بود. میزان گازدهی ماده ناریه را می‌توان به طریق تئوری و با محاسبه حجم گازهایی که در اکثر واکنش‌های شیمیایی به وجود می‌آید تعیین نمود. در عمل، این خاصیت را از طریق آزمایش به دست آورده و برای این کار مقداری ماده منفجره را در داخل یک بمب فولادی (که بایستی به اندازه کافی مقاوم باشد تا در نتیجه انفجار متلاشی نگردد) منفجر کرده و با در دست داشتن حجم بمب و فشار گاز، حجم گاز حاصله را محاسبه می‌کنند.

۴-۵-۵- حرارت انفجار: حرارت ناشی از انفجار نیز از جمله خواص مهم مواد ناریه است و هرچه قدر میزان آن زیادتر باشد، قدرت انفجار ماده زیادتر خواهد بود. حرارت انفجار را می‌توان به صورت مقدار حرارتی که به ازاء واحد وزن ماده ناریه تولید می‌شود، تعریف کرد. درجه حرارت انفجار نیز متناسب با مقدار حرارت تولید شده است و همان تأثیر را در قدرت انفجار داراست. میزان حرارت تولید شده در مواد منفجره مختلف بین 65° تا 150° کالری بر گرم تغییر می‌کند و درجه حرارت انفجار بین 180° تا 450° درجه سانتیگراد متغیر است.

هنگام آتشکاری در معادنی که دارای گازهای آتش‌زا هستند، درجه حرارت انفجار از جمله مشخصات مهم مواد ناریه است و بالا بودن آن ممکن است حوادثی را به بار آورد.

۴-۵-۶- وزن مخصوص (Density): وزن واحد حجم هر جسم را وزن مخصوص می‌گویند $\gamma = \frac{W}{r} = \frac{gr}{cm^3}$. واحد وزن مخصوص گرم بر سانتی متر مکعب (gr/cm^3)، کیلوگرم بر

متر مکعب (kg/m^3) یا تن بر متر مکعب (ton/m^3) است. تا حد معینی، هرچه وزن مخصوص ماده منفجره بیشتر باشد، سرعت انفجار و قدرت خردکنندگی آن بیشتر خواهد بود؛ به این ترتیب هرچه ماده منفجره بیشتر در چال فشرده شود، بهتر است. در آتشکاری عبارت دیگری با نام «وزن مخصوص خرجگذاری» تعریف می‌شود و آن عبارت است از وزن خرج به کار رفته در واحد حجم چال یا واحد طول چال. وزن مخصوص خرجگذاری معمولاً همیشه کمتر از وزن مخصوص حقیقی

ماده منفجره است؛ زیرا به دلیل ناصافی دیواره چال و اشکالات موجود در خرجگذاری، نمی‌توان تمام فضای چال را به خوبی با ماده منفجره پر کرد. یادآوری می‌کنیم که از این به بعد، هر جا کلمه «خرج» به کار رفته، منظور مواد منفجره مصرفی در معدن کاری است. در جدول ۲-۴ سرعت انفجار و وزن مخصوص چند ماده منفجره نوشته شده است.

مطالعه آزاد

جدول ۲-۴- وزن مخصوص و سرعت انفجار برخی از مواد منفجره

اسم	وزن مخصوص به گرم بر سانتی‌متر مکعب	سرعت انفجار به متر بر ثانیه
نترات آمونیوم	۰/۹	۳۰۰۰
تی‌ان‌تی	۱/۵۷	۶۳۰۰
نیتروگلیسرین	۱/۵۹	۷۶۰۰
نیتروسلولز	۱/۶۶	۷۳۰۰
PETN	۱/۷۸	۸۳۱۰
دینامیت ژلاتینی ۲۰٪	۱/۷	۳۳۰۰
دینامیت ژلاتینی ۴۰٪	۱/۵	۴۹۵۰
دینامیت آمونیاکی ۴۰٪	۱/۵	۴۸۰۰

۷-۵-۴- اثر رطوبت: این خاصیت به آن علت مطرح می‌شود که:

– همیشه مقداری رطوبت در هوا وجود دارد و کم‌وبیش روی خواص و پایداری ماده منفجره مؤثر است.

– بسیاری از عملیات آتشکاری در محل‌های مرطوب و آبدار انجام می‌گیرد. در چنین وضعیتی، ماده منفجره باید از زمان خرجگذاری تا هنگام آتش کردن چال‌ها خواص خود را حفظ کند.

رطوبت بدترین نوع آلودگی در مواد منفجره است و به صورت‌های زیر تأثیر می‌گذارد:

الف: وجود رطوبت باعث پایین آمدن درجه حرارت انفجار می‌شود و در عمل، مقداری از

انرژی ماده منفجره صرف تبخیر آب می‌گردد و از قدرت آن کاسته می‌شود.

ب: رطوبت ماده منفجره را تجزیه می‌کند.

پ: رطوبت روی پایداری، حساسیت، سرعت انفجار و قدرت ماده منفجره اثر می‌گذارد. وجود رطوبت از حساسیت و قدرت ماده منفجره می‌کاهد و در مورد موادی مثل نیترات آمونیوم ممکن است حتی انفجار صورت نگیرد.

در انبارداری مواد منفجره باید دقت شود که رطوبت وجود نداشته باشد یا مقدار آن کم باشد. به همان اندازه که وجود آتش در انبار مواد منفجره خطر آفرین است، رطوبت هم می‌تواند مضر باشد. برای آتشکاری در زیر آب یا در محیط‌های مرطوب، برای حفظ مواد منفجره از رطوبت اقدامات زیر انجام می‌شود:

۱- ماده منفجره‌ای مصرف می‌شود که خود در مقابل رطوبت مقاوم باشد. مواد منفجره‌ای مثل ژله‌ای‌ها و امولسیون‌ها می‌توان با آسودگی خیال به درون چال پر از آب ریخت. این مواد آب را از چال خارج کرده و جای آن را می‌گیرند و آب زیرزمینی تا مدت‌ها نمی‌تواند تأثیری بر آن‌ها بگذارد. - مواد منفجره را می‌توان با پوشش پلاستیکی یا هر پوشش مناسب دیگر در مقابل آب مقاوم کرد. «آنفو» از جمله موادی است که به راحتی در آب تجزیه می‌شود و خواص خود را از دست می‌دهد اما با داشتن پوشش پلاستیکی تا زمانی که آب در پوشش نفوذ نکند، این ماده می‌تواند خواص خود را در محیط آبدار حفظ نماید.

مواردی که ذکر کردیم برای حالاتی است که خرجگذاری به زمان زیاد نیاز (مثلاً چند روز) داشته باشد. در طول این مدت تأثیر آب روی ماده منفجره ممکن است نامطلوب باشد. در محیط مرطوب و در صورتی که مواد منفجره ضد آب مثل مواد منفجره ژله‌ای یا امولسیون وجود نداشته باشد، می‌توان با خیال راحت آتشکاری را با موادی که ضد آب نیستند، انجام داد؛ به شرط آن که مدت تماس خرج با آب کم باشد. این زمان برای برخی از مواد منفجره به شرح زیر است:

۵ دقیقه	فتیله اطمینان با پوشش معمولی
۱ ساعت	دینامیت‌های معمولی
۲ ساعت	فتیله انفجاری بدون آب‌بندی کردن سر فتیله
۱۰ دقیقه	آنفو ANFO

مواد منفجره را براساس مقاومت آن‌ها در مقابل رطوبت به چهار گروه تقسیم می‌کنند:

مقاومت عالی: در هر شرایط رطوبت، خواص خود را به خوبی حفظ می‌کند.

مقاومت خوب: در مدتی کمتر از حالت بالا قادر به حفظ خواص خود است.

مقاومت نسبتاً خوب: برای آتشکاری سریع در محیط مرطوب مناسب است.

مقاومت بد: ماده منفجره را تنها در محیط‌های خشک می‌توان به کار برد.

مطالعه آزاد

مقاومت در برابر آب: توانایی پایداری ماده منفجره در برابر آب و به طور معمول با زمان باقی ماندن ماده منفجره در زیر آب و اطمینان از انفجار آن قابل سنجش است. مقاومت در برابر آب بستگی به بسته بندی ماده منفجره و خاصیت ذاتی آن ماده در دفع آب دارد. مواد منفجره به دو روش تحت تأثیر آب قرار می گیرند. نیترات های محلول در آب حل شده و از مواد منفجره خارج می گردند و فشار آب اندازه و مقدار حباب های هوا را در ماده منفجره که به عنوان «نقطه های داغ» عمل می کنند کاهش می دهد. در نتیجه مواد منفجره غیر حساس می شوند. مواد منفجره امولسیون، مثل امولیت، نسبت به آب دارای مقاومت فوق العاده ای هستند چون نیترات های محلول به وسیله لایه روغنی و نقطه های داغ به وسیله میکرو بالون ها حفظ می گردند. مواد منفجره ای را که دارای مقاومت ذاتی در برابر آب نیستند نمی توان در چال های آبدار مورد استفاده قرار داد مگر اینکه آن ها را در بسته های پلاستیکی هم قطر چال ریخت و سپس درون چال فرستاد. به جز امولیت که ماده ای مقاوم به مدت یک هفته در برابر آب است دنیا مکسام (ماده منفجره زیر آبی شرکت نیترونوبل) برای ۲۴ ساعت تضمین شده است. مثلاً پایداری فشنگهای کاغذی که حاوی بودر گلیسرین است حداکثر تا یک ساعت می باشد و اگر آنفو^۲ که در چال آبدار ریخته شود سریع ناپایدار می گردد. مواد منفجره موجود با توجه به مقاومت متفاوتشان در برابر آب، برای کارهای مختلف به کار می روند.

۸-۵-۴- سمیت مواد منفجره^۳: مواد منفجره معمول در معدن ها به صورت های مختلف سمیت خود را آشکار می کنند؛ مثلاً هنگام کار با مواد منفجره، نیتروگلیسرین موجود در آن از راه پوست دست جذب بدن می شود و باعث سردرد شدید می شود. یا این که تنفس بخارهای مواد منفجره در انباری که به خوبی تهویه نشود، موجب سردرد، گیجی و در برخی مواقع بیهوشی خواهد شد؛ لذا هنگام لمس مواد منفجره بهتر است از دستکش استفاده شود و انبار مواد منفجره دارای تهویه کافی باشد. برخی از ترکیبات مواد منفجره معدنی سمی نیستند. با این حال، پس از انفجار،

۲- در فصل ششم کاملاً توضیح داده شده است.

۱ - Hot spots

۳ - Toxicity

سمیت آن‌ها به نحوی ظاهر می‌شود؛ زیرا گازهایی از قبیل اکسیدکربن (CO)، بخار آب (H₂O)، انیدرید کربنیک (CO₂)، هیدروژن سولفور (SH₂)، انیدرید سولفور (SO₂) و اکسیدهای ازت در فضای محل انفجار پراکنده می‌شوند که ضررهای هریک از آنها به نوبه خود مشخص است.

۹-۵-۴ حساسیت: یک ماده منفجره به‌عنوان حداقل انرژی لازم برای انفجار ماده

منفجره تعریف می‌شود و براساس حساسیت مواد منفجره بر دو نوع تقسیم می‌شوند:

۱- مواد منفجره حساس به چاشنی

۲- مواد منفجره غیر حساس به چاشنی

مواد منفجره حساس به چاشنی را می‌توان با یک چاشنی شماره ۶ یا ۸ \neq منفجر کرد. سازندگان مواد منفجره حساسیت محصولاتشان را دقیقاً اعلام می‌کنند.

مواد منفجره غیر حساس به چاشنی، برای انفجار به پرایمر یا مقداری ماده منفجره قوی نیاز دارند. ایمنی در جابجایی به مثابه کاربرد آن فوق‌العاده مهم است. مواد منفجره نباید هیچگونه خطری برای نیروهای دست‌اندرکار داشته باشد.

قبل از این که مسئولان مربوطه ماده منفجره را تأیید کنند، باید آزمایش‌هایی به شرح زیر روی آن صورت پذیرد:

۱- آزمایش ضربه چکش: ارتفاع سقوط یک وزنه را بر روی ماده منفجره، که سبب انفجار

می‌شود.

۲- آزمایش اصطکاک: در این آزمایش مقدار کمی ماده منفجره تحت فشار و اصطکاک

قرار می‌گیرد، زمان انفجار و مقدار فشار ثبت می‌شود.

۳- آزمایش برخورد گلوله: سرعت موردنیاز گلوله را برای انفجار ماده منفجره مشخص

می‌کند.

۴- آزمایش گرما: مقدار گرمایی را که ماده منفجره در آستانه عمل انفجار قرار می‌دهد،

تعیین می‌کند. این آزمایش‌ها برای طبقه‌بندی مواد منفجره مختلف از نظر جابه‌جایی و حمل و نقل، رکن اساسی دارد.

۱۰-۵-۴ تراز اکسیژن: بسیاری از خصوصیات مواد منفجره به میزان قابلیت احتراق و

درصد اکسیژن آن بستگی دارد. اختلاف بین میزان اکسیژن موجود در ماده منفجره و میزان اکسیژن لازم برای احتراق (اکسیداسیون) کامل عناصر قابل احتراق ماده، به نام تراز اکسیژن^۱ آن جسم نامیده

۱ - Oxygen balance

می‌شود. در حالاتی که میزان اکسیژن موجود بیشتر، مساوی و کمتر از مقدار اکسیژن لازم باشد، تراز اکسیژن ماده منفجره به ترتیب مثبت، صفر و منفی خواهد بود.

بدین ترتیب قدرت مواد منفجره‌ای که تراز اکسیژن آن‌ها صفر یا کمی مثبت باشد زیادتر از سایر انواع است زیرا در مورد آن‌ها اکسیژن لازم برای احتراق کامل و تولید حرارت موجود است. به‌عنوان مثال، اگر کربن در اثر احتراق کامل به CO_2 تبدیل شود، ۹۴ کالری حرارت تولید می‌کند در صورتی که احتراق ناقص آن، که باعث تولید CO می‌گردد، تنها ۲۶ کالری حرارت به‌وجود خواهد آورد. هنگام کاربرد مواد ناریه در کارهای زیرزمینی، باید به تراز اکسیژن آن توجه کرد زیرا اگر این تراز مثبت باشد، باعث تولید اکسیدهای نیتریک سمی خواهد شد و در صورتی که تراز اکسیژن آن منفی باشد، گاز سمی CO را به‌وجود خواهد آورد. بدین ترتیب، مواد ناریه‌ای که در داخل معادن مصرف می‌شوند، حتماً باید دارای تراز اکسیژن صفر یا اندکی مثبت باشند تا بتوانند اکسیژن لازم برای احتراق کاغذ پارافینی را، که ماده منفجره در آن پیچیده شده است، نیز فراهم سازند.

گرچه از نظر تئوری انفجار مواد ناریه مدرن بیش از ۲۶٪ درصد CO و ۰/۰۰۳ درصد دی‌اکسید ازت تولید نمی‌کنند ولی در عمل، میزان گازهای سمی بیش از مقدار فوق است. علل این امر یکی احتراق ناقص کاغذ لفاف ماده ناریه و دیگر وجود ذرات ریز زغال (در معادن زغال) در داخل چال و فعل و انفعال آن با مواد ناریه است.

در جدول ۳-۴ تراز اکسیژن بعضی از مواد منفجره روسی درج گردیده است.

۱۱-۵-۴- پایداری انفجار: انفجار مواد ناریه ممکن است پایدار یا ناپایدار باشد.

اگر سرعت انفجار در تمام طول ماده منفجره یکسان بماند، آن را پایدار و در غیر این صورت ناپایدار می‌گویند. بدیهی است مواد منفجره باید دارای انفجار پایدار باشند، زیرا به‌طوری که خواهیم دید، معمولاً در یک چال چندین فشنگ ماده منفجره قرار می‌دهند و در صورتی که این مواد دارای سرعت انفجار یکنواخت نباشند و به عللی انفجار آنها به تأخیر افتد، ممکن است در حال انفجار به‌بیرون چال پرتاب شده و باعث بروز حوادث، در معادنی که دارای گاز قابل انفجارند، بشوند.

پایداری انفجار مواد ناریه به عوامل مختلفی بستگی دارد که از جمله مهم‌ترین آنها می‌توان درصد رطوبت، ترکیب شیمیایی، شرایط فیزیکی، شرایط و مدت انبار کردن و حساسیت در برابر ضربه را نام برد. به‌علاوه، وزن مخصوص ماده ناریه نیز تأثیر زیادی در سرعت و پایداری انفجار دارد و در مورد اکثر مواد ناریه، با افزایش وزن مخصوص، سرعت انفجار نیز افزایش می‌یابد و به ازای وزن مخصوص معین، سرعت آن به حد ماکزیمم می‌رسد و سپس کاهش می‌یابد.

جدول ۳-۴- تراز اکسیژن مواد ناریه روسی

نوع ماده منفجره	تراز اکسیژن درصد	نوع ماده منفجره	تراز اکسیژن درصد
Ammonite ПЖ B-20	+0.35	Detonite6 - A	-0.24
Ammonite AП - 4ЖB	+0.4	Dynamite 62 %/Slow - freezing	+0.3
Ammonite AП - 5ЖB	0	Dynamite 62 %	+3.4
Ammonite AП - 2	+0.06	Nitroglycerin	+3.5
Pobedit BП - 3	+0.58	Nitroglycol	0
Pobedit BП - 2	+0.3	Trinitrotoluene	-74.0
Pobedit BП - 4	+0.03	Tetryl	-47.4
Metanit No.4 (kernel)	+0.32	Trime thylene trinitramine	-21.6
Ammonite No.6	+0.27	Penthrite	-10.1
Ammonite No.6ЖB	-0.58	Mercury fulminate	-11.3
Ammonite No.7	+0.24	Teneres	-56.0
Ammonite No.7ЖB	+0.25	Collodion cotton	-33.5
Ammonite B - 3	-0.42	Dinitronaphthalene	-129.4
Ammonal water - resistant	+0.26	Ammonia nitrate	+20
Dinaphthalite No.1	+0.3	Aluminium	-89
Rock ammonite No.1ЖB	+0.17	Wood meal	-125
Rock ammonite No.1	+0.8	Paraffin	-345.4
Rock ammonite No.2	+0.13	Paper	-116.1

به طوری که خواهیم دید، بعد از قرار دادن ماده منفجره در چال، آن را به وسیله سمبه چوبی می کوبند و در بعضی موارد، ممکن است در اثر کوبیدن بیش از حد، انفجار ماده به صورت ناقص انجام شده یا اصلاً منفجر نشود.

قطر لول ماده ناریه نیز تأثیر به سزایی در نحوه انفجار دارد و به طور کلی هر قدر قطر آن بیشتر

باشد، انتقال موج انفجار از یک لول به لول دیگر بهتر انجام می‌گیرد و سرعت انفجار ثابت‌تر می‌شود. هر قدر قطر جسم کاهش یابد، سرعت انفجار آن نیز کاهش خواهد یافت. حداقل قطر ماده ناریه که در ازاء آن انفجار به صورت پایدار انجام می‌شود، به نام قطر بحرانی ماده منفجره خوانده می‌شود. در جدول ۴-۴ تغییرات سرعت انفجار ماده به ازاء قطرهای مختلف درج شده است.

مطالعه آزاد

جدول ۴-۴ سرعت انفجار مواد ناریه با قطرهای مختلف

قطر فشنگ میلی متر	سرعت انفجار ماده منفجره متر در ثانیه			قطر فشنگ میلی متر	سرعت انفجار ماده منفجره متر در ثانیه		
	آمونیت شماره ۸	آمونیت ۲-۲۸A	آمونیت شماره ۷		آمونیت شماره ۸	آمونیت ۲-۲۸A	آمونیت شماره ۷
۲۰	۱۸۴۰	۲۰۸۰	۲۳۸۰	۴۵	۲۹۸۰	۳۳۴۰	۳۵۸۰
۲۵	۲۱۵۰	۲۴۵۰	۲۸۳۰	۵۰	۳۱۰۰	۳۴۰۰	۳۶۳۰
۳۰	۲۴۳۰	۲۸۲۰	۳۰۸۰	۶۰	۳۲۵۰	۳۶۳۰	۳۸۲۰
۳۵	۲۵۷۰	۳۰۰۰	۳۳۵۰	۷۰	۳۴۰۰	۳۷۳۰	۳۹۹۰
۴۰	۲۷۸۰	۳۱۸۰	۳۴۹۰	۸۰	۳۴۵۰	۳۸۰۰	۴۰۵۰

در صورتی که ماده ناریه برای مدت طولانی انبار شده باشد، خاصیت پایداری انفجار خود را از دست می‌دهد و سرعت انفجار آن نیز کاهش می‌یابد. مثلاً سرعت انفجار دینامیت ۶۲٪ تازه، ۶۸۰۰ متر در ثانیه است در صورتی که بعد از ۴ ماه انبار شدن، سرعت آن به ۲۵۰۰ تا ۳۰۰۰ متر در ثانیه کاهش خواهد یافت. یخ زدن دینامیت، علاوه بر آنکه حساسیت آن را در برابر ضربه فوق العاده زیاد می‌کند، باعث کاهش سرعت انفجار آن نیز می‌شود.

مطالعه آزاد

۱۲-۵-۴- مقاومت در مقابل یخ زدگی: در کشورهایی که درجه حرارت آنها پایین تر از صفر درجه سانتی گراد است اهمیت بسیاری دارد. دینامیت و مواد ژلاتینی در درجه حرارت پایین سخت می شوند و خاصیت متراکم شدن را از دست می دهند در حالی که مواد منفجره امولسیونی خاصیت متراکم شدن (کوبیده شدن) را حتی در حرارت های پایین حفظ می کنند.

مواد منفجره جدید حتی در درجه حرارت زیر صفر و در شرایط معمولی یخ نمی زنند و در سردترین و پایین ترین درجه حرارت می توان از مواد منفجره ای که گرم کردن آنها بدون خطر باشد، استفاده کرد.

۶-۴- مدت نگهداری

از آن جا که در بیشتر موارد، مواد منفجره به مدت طولانی در انبار و در شرایط غیر مساعد نگهداری می شوند، مدت نگهداری آنها اهمیت بسیاری دارد. مواد منفجره نیتروگلیسرین (بلاستیک) تحت شرایط معمول انبارداری، مدت مشخصی سالم می مانند. حباب های هوای موجود در مواد منفجره به طور کلی یا جزئی خارج می شود. بنابراین حساسیت انفجار و قابلیت انتشار کم می شود اما قدرت آن کاهش نمی یابد.

مواد منفجره نیتروگلیسرین را نباید برای نرم شدن در حرارت زیاد قرار داد چون نیترات های محلول موجود در این مواد به لفاف کاغذی فشنگ نفوذ و آن را از حالت طبیعی خارج می کند. حرارت انبار نباید از 32°C بیشتر شود اگر حرارت انبار دور این عدد نوسان کند نیترات آمونیم موجود تغییر فیزیکی می یابد و باعث تورم فشنگ می شود و آن را از حالت طبیعی خارج می سازد و آشکاری مؤثر نخواهد بود.

مواد منفجره پودری که بسته بندی آنها به صورت فشنگ است نسبت به رطوبت حساس بوده و در یک محیط مرطوب نیترات محلول روی روکش فشنگ رسوب می دهد و فشنگ سخت می شود.

اقدامات و احتیاط های زیر در کاهش گازهای سمی حاصل از انفجار، مؤثرند:

- داخل چال خوب پاک شده و خالی از خرده ریزه حفاری باشد؛

- چال به خوبی مسدود شده باشد؛

– دهانه چال با کپسول‌های آب بسته شود ؛

– فشنگ‌های دینامیت با هم در تماس کامل باشند ؛

– انفجار کامل و درست انجام گیرد ؛ مثلاً وجود رطوبت موجب نقص در انفجار می‌شود.

گازهای انفجاری که از مواد منفجره تولید می‌شوند به گازهای غیر سمی مثل دی‌اکسیدکربن، نیتروژن، بخار آب و گازهای سمی مثل منواکسیدکربن، اکسید نیتروژن و بخار نیتروگلیسرین تقسیم می‌شوند. خصوصیات تولید گاز به مقدار زیاد بین انواع مواد منفجره فرق می‌کند و ماده منفجره‌ای وجود ندارد که گازهای مضر پس از انفجار تولید نکند.

در عملیات آتشکاری روباز، گازهای سمی به ندرت مشکلاتی به وجود می‌آورند اما برای عملیات زیرزمینی، گازهای مضر باید به مقدار پذیرفته شده نگه داشته شوند. اگر مقاومت ماده منفجره در برابر آب کم باشد مقدار گاز تولید شده افزایش می‌یابد. استفاده از پرایمر نامناسب، مسدودیت ضعیف، کوبیدن ناقص با چوب چال، انفجار غلط از علّت‌های افزایش تولید گازهای مضر به حساب می‌آیند.

نکته مهم این است که باید مهلتی برای تهویه و خروج گاز سمی پس از انفجار داده شود چون برخی از گازهای سمی بدون بو هستند به همین دلیل زود رفتن به محل آتشکاری ممکن است منجر به مرگ شود.

سردرد اثر جنبی دیگری است که از بسته‌های باز شده مواد منفجره حاوی نیتروگلیسرین به وجود می‌آید. محافظت در مقابل بخار نیتروگلیسرین غیر ممکن است چون به راحتی از طریق تنفس و پوست بدن وارد خون می‌شود و فشار خون را پایین می‌آورد. مواد منفجره‌ای مثل امولیت که آب در ساخت آنها به کار می‌رود گازهای غیر سمی کمتری تولید می‌کنند و همچنین هیچ سردرد یا عارضه‌ای به وجود نمی‌آورد.

خودآزمایی

- ۱- مواردی از شکستن سنگ را در کارهای معدنی و عمرانی بیان کنید.
- ۲- نقش نیروی انسانی، ماشین آلات و مواد منفجره را در شکستن سنگ توضیح دهید.
- ۳- ماده منفجره و انفجار را تعریف کرده چند مثال از انفجارهای خانگی و صنعتی را بیان کنید.

۴- خواص مواد منفجره نظیر سرعت انفجار، قدرت انفجار، قدرت خردکنندگی، میزان گاز تولید شده، حرارت انفجار، مقاومت در برابر آب و یخ زدگی، اثر رطوبت، وزن مخصوص و سمیت

گازهای حاصل از انفجار را شرح دهید.

۵- ساختمان شیمیایی مواد منفجره را با ذکر عناصر اصل تشکیل دهنده آنها تشریح کنید.

۶- مواد منفجره را تقسیم بندی کنید.

۷- عناصر اصلی تشکیل دهنده مواد ناریه را نام ببرید.

۸- اجسام تشکیل دهنده مواد ناریه را به اختصار نام ببرید.

۹- تراز اکسیژن را شرح دهید.

۱۰- پایداری انفجار را بیان کنید.